

7. Okt. 1774.

VISER OG LYRISKE SANGE

SATTE I MUSIK

AF

FREDERIK LUDEVIG ÆMILIUS KUNZEN.

KIÖBENHAVN, Trykt hos AUGUST FRIDERICH STEIN.

13/4

HENDES KONGELIGE HØIHEED

KRONPRINDSESSE

LOVISA AUGUSTA

HELLIGET.

FORERINDRING.

Udgiveren af disse Sange har holdt det for sin Skyldighed, at give nogle Vink om den Hensigt, og det Formaal, hvori de bleve giorte, uden hvilke de maaskee kunde forfeiles eller mistydes. Det synes derfor ikke overflödigt, at bestemme visse Synspunkter, som tiene til at oplyse Hensigten, og hvortaf man kan slutte nöiere, hvordan den opfyldes. Denne Samling blev kaldet Viser og Lyriske Digte, for derved at vise, at man kunde vente tvende Slags Sange. Ved Viser forstod Componisten slige, som ere Naturens egne Börn, som tillige, uden at blive den utroe, besidde en vis Tude, som enhver röres af, mod hvem Naturen ikke har handlet alt for stedmoderlig; som stedse forekomme os noget bekiendte, uden dog virkelig at være det; der ere fattelige, og strax indpræge sig i Hukommelsen; med eet Ord: saadanne Sange som de, Capelmester Schultz, for nogle Aar siden, i Tydskland, udgav en Samling af, under Navn af Volklieder, som desværre her kun ere lidet bekiendte. Componisten nægter ikke, at han, ved disse Sange, havde hine for Öinene, og sögte at blive sit Mönster troe; men han er langt fra at troe, denne Hensigt fuldkommen lykket ham, eller at han skulde have naaet en Mand som Schultz. Vanskeligheden af et saadant Foretagende kan kun den bedømme, der selv har arbeidet i dette Fag, og denne vil saa meget hellere være villig til at tage Villien i Gierningens Sted.

Men Componisten fandt snart, at han med slige simple Sange kun vilde giöre liden Lykke hos en Deel af Publicum, der alt for meget er vant til den ofte alt for luxurierende Italienske Sang; han valgte derfor et Slags, som kommer denne nær-

mere, men dog stedse i nogen Frostand, og kaldte dette Slags lyriske Sange, hvortil da ofte Poesien, som her svingede sig høiere, gav ham Leilighed. Overalt har Natur, Simplicitet, rigtigt Udtryk været hans Öiemeed. Alle Zirater, Broderie, og Skræderspög, som Claudius kalder det, har han med Flid holdt sig fra, og hans Önske er, at de, der spille og synge disse Sange, ville giöre ligesaa. En slet anbragt Zirat, eller egentlig enhver, som ikke staaer i Noderne, en Trille, der ikke udtrykkelig er anvist, vilde vanhælde hans Sang, og hans Hensigt forfeiledes gandske. I övrigt agter Componisten sin Fortieneste ved denne Samling meget ringe, og önsker kun, man vil meere see paa hans Hensigt, herved at yde det Danske Publicum en Deel af sin Tak for hans gode Modtagelse, end troe, at han regner det for noget, at han er blandt de förste i Danmark, der jöge at bringe Musikken sin sande Natur nærmere, og udbrede Sangen blandt Folket.

Hvad Texternes Valg angaaer, da har man naturligviis maattet see paa deres Bequemmelighed til Musik; mangt et Stykke har meget poetisk Værd, som dog, ved sin Versification og Tankegang, ikke er nær saa skikket til Composition som et maadeligere. Dette er Grunden, hvorfor saa vel de originale, som oversatte og efterlignede Sange ikke ere af lige Værd.

Kjöbenhavn, den 1 Juli 1786.

Subskribenternes Navne.

Hans Majestæt Kongen	-	-	12 Ex.
Hans Kongelige Høihed Kronprindsen	-		4 -
Hans Kongelige Høihed Arveprindsen	-		4 -
Hans Durchl. Prindsen af Augustenborg	-		1 -

KIÖBENHAVN.

Hr. Adler, *Professor*.
 — Ahlers, *Sprogmeester*.
 — Alving.
 Frue Anker, *Conferensraadinde*.
 Hr. Baggesen, *Literatus*.
 — Balling, *Regimentsquartiermeester*.
 — Bærens, *Cammerraad*.
 Jfr. Becker.
 Frue Bernstorff, *Grevinde*. 2 Ex.
 Hr. Bertouch, *General-Adjutant*.
 — Bindesbøll, *Studiosus*.
 — Birch, *Secrétaire*.
 — Böttcher.
 Frue v. Bolten, *Baronesse*.
 Frøken Bornemann.
 Hr. v. Brockdorff.
 — v. Brockenhuus, *Ridejunker*.
 Frue Brun, *Agentinde*.
 — de la Calmette, *Cammerherrinde*.
 — Colbiörnfen, *Justitsraadinde*.
 Frøken de Coninck.
 — Cramer.
 Hr. Dodt, *Agens*.
 — Fabritius v. Tengnagel, *Conferensraad*.
 — Fabritius, *Lieutenant i Soc-Etaten*.
 — Falbe, *Etatsraad*.

Frøken Falbe.
 Hr. Falk, *Secrétaire*.
 Frue Frisch, *Justitsraadinde*.
 — Fumars, *Professorinde*.
 — Graah, *Justitsraadinde*.
 Frøken Grodtfchilling.
 Hr. Grube, *Captain*. 2 Ex.
 — Gude, *Kongelig Proviansskriver*.
 — Hagerup, *Etatsraad*.
 Jfr. Halvpap.
 Hr. Hansen, *Cancellieraad*.
 — Heiberg, *Secrétaire*.
 Frue Heinrich, *Conferensraadinde*.
 Baronesse Holck, *Hofdame*.
 Hr. Hornemann, *Copiist*.
 — Hornemann, *Informator ved de kongelige Pager*.
 — Hornemann, *Tegneameester*.
 Frøken Hvuid.
 Jfr. Jürgensen.
 Hr. Jürgensen, *Mægler*.
 — Kaas, *Lieutenant i Soc-Etaten*.
 Frue Kalkreuter, *Majorinde*.
 Jfr. Kirchhoff.
 Hr. Kirstein, *Secrétaire*.
 — Knudsen.
 Frøken Koefoed.
 Hr. Kolling.

Hr. Kragh Juel Wind , *Stiftsamtmand.*
Frøken Krazenstein.
— von Krogh.
— von Krogen.
Hr. Kinckel , *Cancellieraad.*
— Lawatz , *Justitsraad.*
— C. C. v. Lerche.   2 Ex.
— Lilienkiold , *Major.*
Jfr. Lork.
Frue v. Lowzow , *Marſchallinde.*
Frøken Lund.
Hr. Lund , *Studioſus.*
— Lütken , *Capitain.*
— Mau , *Secrétaire.*
Jfr. Melchior.
Hr. Moldenhawer , *Profeſſor.*
Comteſſe v. Moltke.
Grev Magnus v. Moltke.
Hr. W. v. Moltke , *Commerberre.*
Frue Morgenſterne , *Conferensraadinde.*
Hr. Mourier , *Capitain.*
Frøken Münter.
Hr. Mumſen , *Doctor. Medic.*
— Peterſen.
— Pram.
Frue v. Ranzau , *Grevinde.*
Hr. v. Ranzau Grev af Breitenburg.
— Reierſen , *Copiift.*
Frue Reventlau , *Grevinde.*
— Reventlau , født Bernſtorf , *Grevinde.*
— Reventlau , født Schubart , *Grevinde.*
Hr. Riber , *Litteratus.*
— Riſbrich , *General-Adjutant.*
Frue Rømling , *Commerherrinde.*
Hr. Roſing , *Skueſpiller.*
— Rothe , *Aſſeſſør.*
— Samſøe , *Informator ved de kongelige Pager.*
— Sander.
Frue v. Scheel , *Commerherrinde.*
— Schimmelmänn , født Schubart , *Grevinde.*   2 Exempl.
Hr. Schiørring , *Commermuſicus.*

Hr. Schönheider , *Profeſſor.*
— Schönheider , *Doct. Theol. og Stiftsprovſt.*
— C. W. v. Scholten.
— Schröder.
— v. Schröderſee , *Capitain.*
Frue v. S hulín , *Grevinde.*
Hr. Ib Seeler
— Staal , *Cader.*
— Storm.
— Stoud , *Studioſus.*
— Thaarup , *Lærer ved de kongelige Söecadetter.*
— Thomſen.
— Traut , *Etatsraad.*
Frue Treſchow , *Profeſſorinde.*
Hr. Tutein.
— Tuxen , *Capitain.*
Frøken Volmeiſter.
Jfr. Waſſerfall.
Frue v. Warnſtedt , *Commerherrinde.*
Hr. Wendt , *Etatsraad.*
— Weſt
— Weyer , *Studioſus.*   2 Ex.
— Wiſlöff , *Candidat.*
EUTIN.
Hr. v. Gerſtenberg , *Ridtmefter.*
HAMBURG.
Frue v. Winthem.
KIEL.
Hr. Cramer , *Profeſſor.*
Demoif. Ehlers.
— Eitzen.
Hr. Grönland.
Comteſſe v Holk.
LUDWIGSLUST.
Mad. Benda.
LÜBECK.
Frue Doctorinde Buchholz.
Hr. v. Königſlów.
RHEINSBERG.
Hr. Schulz , *Capellmeſter.*

Ufkyldig.

Hans ky - ste mig for - le - den Dag, det kom Ma - ma, og fik at hø - re; jeg tæn - k - te, det var in - gen Sag, men jeg fik

ar - tig paa mit Ö - re. Dog smil - te hun saa bliid, da nys Pa - pa gav hen - de selv et Kys.

Efter Hagedorn.

Hans kyfste mig forleden Dag,
 det kom Mama, og fik at höre;
 jeg tænke, det var ingen Sag,
 men jeg fik artig paa mit Öre.
 Dog smiilte hun saa bliid, da nys
 Papa gav hende selv et Kys.

Hun mig dog selv faa tit har fagt:
 Vær, som du var en vöxen Pige;
 giv stedse paa de Gamle agt,
 fua giör jeg. Hvad vil det da fige,
 at jeg faaer Utak, naar jeg giör
 juft som man figer, at jeg bör?

Hör Söftre kan I dog forftaae
 den Snak, som man vil os indbilde?
 Man figer jeg ei kyffe maae,
 fordi jeg er endnu saa lille.
 Jeg blier dog hver Dag mere for,
 og kyfte Hans jo alt i Fior.

Pram.

Med Veemod.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæ - de, den haarde Skieb - ne un - der mig. Sov bedste Dreng!

lad af at græ - de, bedrøv mig ik - ke med dit Skrig! Da mig din falske Fader lær - te

at kiende Kier - lig - hed og sig, hvo kunde neg - te ham sit Hier - te? Han var saa skön, var

dig saa liig! Jeg troede ham! — ak til min Smerte, han har for - glemt sin Sön og mig!

Da Capo.

Vuggevise efter Berquin.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
den haarde Skiebne under mig.
Sov bedste Dreng! lad af at græde,
bedrøv mig ikke med dit Skrig!

Da mig din falske Fader lærte
at kiende Kierlighed og sig,
hvo kunde negte ham sit Hierte?
Han var saa skiön, var dig saa liig!
Jeg troede ham! ak til min Smerte,
han har forglemt sin Sön og mig!

Sov bedste Dreng! du &c. &c.

Mon han ei kan sin Flugt fortryde
og komme fordums Fryd ihu?
Kier var du mig, för du mig flyede,
ak mere kier er du mig nu.
Du dine Eeder kunde bryde,
förlade mig! — det kunde du!

Sov bedste Dreng! &c. &c.

Det Smil, det Öie har min Mage,
jeg seer hans Billede i dig;
Du som din Fader skal indtage,
men bliv ham ei i Falskhed liig!
See mig henjamre mine Dage
elsk troefast den, som elsker dig!

Sov bedste &c. &c.

Du fatter ei, hvorfor jeg græder!
veed ei, hvor du er lykkelig!
Anklage den, som man tilbeder,
den Marter blev udfögt til mig.
O! jeg har dyrt betalt de Glæder,
som karrig blev tildeelte mig.

Sov bedste &c. &c.

Nu skal i denne trange Hytte
vort Liv i Kummer synde hen;
Vær du min svage Ældes Stytte,
jeg er din spæde Barndoms Ven!
Vor Skiebne skal os sammenknytte,
og samlet vil vi bære den!

Sov bedste &c. &c.

Rahbek.

Simpel.

En Mærts-vi-ol be - ske - den stod u - kiendt ved stol - te Blom - sters Fod, og man den

ag - ted' ik - ke; En ung Hyrdin - de kom der-hen med ly - ftigt Sind og

mun - ter Gang der - hen, der - hen, ad En - gen hen, og fang! der - hen, der -

Romance efter Göthe.

En Martsviol beskeden stod
 ukiendt ved stolte Blomsters Fod,
 og man den agted' ikke;
 En ung Hyrdinde kom derhen
 med lystigt Sind og munter Gang;
 derhen, derhen,
 ad Engen hen, og fang!

Violen sukked, hvo der var
 den skjønnest' Blomst Naturen har,
 ak! kun faa Öieblikke;
 til hun mig havde ptukt, og kyft
 og ladt mig visne paa sit Bryft,
 ak kun, ak kun,
 en liden liden Stund.

Men ak! Hyrdinden kom derhen,
 og faae den ei, og traadde den,
 den arme under Födder.

Den fegned, döde, glædde sig:
 „Jeg döer med Glæde, da jeg döer
 „ved dig, ved dig!
 „Jeg for din Fod dog döer!

Rabbek.

Allegretto.

Herr Zink-lar drog o - ver fal - ten Hav, til Nor-rig hans Cours mønne stan - de; Blant Guldbrands Klip-per han fandt sin Grav, der van-ked saa blodig en Pan - de.

Zinklars Vise.

Herr Zinklar drog over salten Hav,
 til Norrig hans Cours monne stande;
 Blant Guldbrands Klipper han fandt sin Grav,
 der vanked saa blodig en Pande.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa
 for Svenske Penge at stride:
 Hielpe dig Gud! du visselig maa
 i Græsset for Normanden bide.

Maanen skinner om Natten bleg,
 de Vover saa fagtelig trille:
 En Havfrue op af Vandet steeg,
 hun spaede Herr Zinklar ilde.

Vend om, vend om, du Skotske Mand!
 Det gielder dit Liv saa fage,
 kommer du til Norrig, jeg siger for fand,
 ret aldrig du kommer tilbage.

Leed er din Sang, du giftige Troid!
 Altidens du spaaer om Ulykker,
 fanger jeg dig engang i Vold,
 jeg lader dig hugge i Stykker.

Han feiled i Dage, han feiled i tre
 med alt sit hyrede Følge,
 den fierte Morgen han Norrig mon see,
 jeg vil det ikke fordølge.

Ved Romsdals Kyfter han styred til Land
 erklærende sig for en Fiende;
 ham fulgte fiorten hundrede Mand,
 som alle havde ondt i Sinde.

De skiendte, og brændte, hvor de drog frem,
 al Folkeret monne de krænke,
 Oldingens Afmagt rørte ei dem,
 de spottet den grædende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skiöd,
 saa mildelig det end smiled;
 men Rygtet om denne Jammer og Nöd
 til Kiernen af Landet iiled.

Baunen lyfte, og Budstikken löb
 fra Grande til nærmeste Grande;
 Dalens Sönnere i Skiul ei kröb,
 det maatte Herr Zinklar fände.

Soldaten er ude paa Kongens Tog,
 vi maae sely Landet forfvare;
 Forbandet være det Niddings Drog,
 som nu sit Blod vil spare!

De Bönder af Vaage, Leföe, og Lom,
 med skarpe Öxer paa Nakke
 i Bredeböigd tilfammen kom,
 med Skotten vilde de snakke.

Tæt under Lide der iöber en Stie,
 som man monne Kringen kalde,
 Laugen(*) skynder sig der forbi,
 i den skal Fienderne falde.

Rifen hænger ei meer paa Væg,
 hist figter graahærdede Skytte;
 Nökken(**) oplöfter sit vaade Skieg,
 og venter med Længfel sit Bytte.

(*) En bekjendt Elv i Gulbrandsdalen.

(**) Flodguden.

Det første Skud Herr Zinklar gieldt,
 han bröled, og opgav sin Aande;
 Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
 Gud frie os af denne Vaande!

Frem Bønder! Frem i Norske Mænd!
 Slaer ned, slaaer ned for Fode!
 Da önsked sig Skotten hjem igien,
 han var ei ret lystig til Mode.

Med döde Kroppe blev Kringen ströed,
 de Ravne fik nok at æde;
 Det Ungdoms Blod, som her udföd,
 de Skotske Piger begræde.

Ei nogen levende Siel kom hjem,
 som kunde sin Landsmand fortælle
 hvor farligt det er at beföge dem,
 der boe blant Norriges Fielde.

End kneifer en Stötte paa samme Sted,
 som Norges Uvenner mon true,
 Vee hver en Nordmand, som ei bliver heed,
 saa tit hans Öine den skue!

Storm.

Behagelig.

Na - tu - ren stod i yn - dig Or - den, og Him - len smil - te til den ned; Og hvad som føel - te Liv paa

Jor - den, det føelte og saa Kier - lig - hed, kun han, som Her - rens Bil - led bar, saae, at han stor, men e - ne var.

The musical score consists of two systems. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment line (bass clef). The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 3/8. The lyrics are written below the vocal line.

Evas Skabelse.

Naturen stod i yndig Orden,
 og Himlen smilte til den ned;
 Og hvad som føelte Liv paa Jorden,
 det føelte ogsaa Kierlighed;
 kun han, som Herrens Billed bar,
 saae, at han stor, men ene var.

Han saae det og, den Evighøie;
 han vinkede! see, da glider ned
 en roelig Søvn paa Mandens Øie,
 ham skjules Jordens Herlighed;
 men, naar han skuer den igien,
 da seer han endnu meer end den.

Den unge Morgenrødes Vinger
 i Østen breder herlig ud,
 og al Naturens Hymne klinger,
 med hellig Lov til alles Gud,
 da Manden vægnede, og saae
 Mandinden ved hans Side staae.

Han strax sit Væsens Mage kiendte,
 og favnede med skyldfrie Arm;
 et takfuldt Suk mod Himlen sendte,
 og trykte hende til sit Barm,
 som nu ei flere Ønsker har;
 nu Eden først hans Eden var.

Thaarup.

*Affectfuld.**Noget hurtigere.*

Hvorfor bæ-ver saa min Stem-me? Strænge, hvorfor bæ-ve I? Da min Elsk-te skal for

Tempo primo.

nem-me e-ders elsk-te Har-mo-nie? Hvorfor bæ-ver saa min Stem-me? Strænge, hvorfor bæ-ve

*3 Str. Affectfuld.**Noget hurtigere.*

I? Bæ-ver, bæ-ver kun I Strænge! Han for-staaer sin Elsktes Røst. Let skal den sig giennem-

Tempo primo.

trænge, smelte, fyl-de ham med Lyft. Bæ-ver, bæ-ver kun I Strænge, han for-staaer sin Elsk-tes Røft.

Sang.

Hvorfor bæver saa min Stemme?

Strænge, hvorfor bæve I?

Da min Elskte skal fornemme
eders elskte Harmonie?

Hvorfor bæver saa min Stemme?

Strænge, hvorfor bæve I?

Er mit Bryft ei fyldt med Glæde?

Hvorfor zitterer Glædens Lyd?

Stræber det ei at udbrede,
at meddele ham sin Fryd?

Er mit Bryft ei fyldt med Glæde?

Hvorfor zitterer Glædens Lyd?

Bæver, bæver kun, I Strænge!

Han forstaaer sin Elsktes Røft.

Let skal den fig giennemtrænge,
smelte, fylde ham med Lyft.

Bæver, bæver kun I Strænge!

Han forstaaer sin Elsktes Røft.

Pian.

Med Længsel.

Min La - la - ge! her - fra du maat - te dra - ge! O! fø - ler du, hvor tung min

Skieb - ne er? Du bor - te er, og kom - mer ei til - ba - ge, og

jeg skal væ - re her!

Lalages Flugt, efter Kleift.

Min Lalage! herfra du maatte drage!
 O! føler du, hvor tung min Skiebne er?
 Du borte er, og kommer ei tilbage,
 og jeg skal være her!

Kom Vestenvind! Kom og tilvift mig Glæder!
 Tilvift mig Kan et Bud fra Lalage!
 Fra hendes Egn, du kom til disse Steder;
 du hende saae maafkee.

Siig, hvilken Bæk den Skiønnes Billed pryder?
 Paa hvilken Egn omfæve hendes Fied?
 Hvad stille Lund af hendes Sang gienlyder,
 og helliges derved?

Snel flyder du, du hafter efter hende,
 følvklare Bæk! Vor Sorg til hende før!
 Siig Lalage, at Egnen favner hende!
 Siig, hendes Hyrde døer!

Eet Sniil, eet Blik! cengang min Haand du trykke!
 Eet kun eet Kys, som det, du før mig gav;
 da har Amynt smagt Jordens bedste Lykke!
 Og smiler mod sin Grav.

For Skovene udgiød Amynt sit Hierte;
 der sukked' han hver Dag for Lalage;
 De syntes selv, at deele Hyrdens Smerte,
 og sukked': Lalage!

Rabhek.

Maadelig.

Be - tæn - ker, I blomstren - de Pi - ger, Jer Stand, og væl - ger, før Ro - fer - ne

vis - ne, en Mand. Be - tæn - ker i Ti - de de kom - men - de Aar, og

sto - ler ei paa en for - gæn - ge - lig Vaar.

Bidrag til Sophies Reise.

Betænk , I blomstrende Piger ! Jer Stand ,
 og vælger , før Roserne visne , en Mand ,
 Betænk i Tide de kommende Aar ,
 og stol ei paa en forgængelig Vaar .

Skiönt trygge bag Dydens beskiermende Magt ;
 Forsigtige skiönt I selv taer Jer i Agt :
 Og , skiönt I med Seier tidt Faren modstaaer ;
 saa frygter dog , Piger ! den slibrige Vaar .

Bekrandfet naar Flora , med tryllende Lyd ,
 besynger sin Pragt , og Jer kalder til Fryd ;
 I Daarer , betænk , hvorhen I da gaaer ;
 thi Faren er skiult bag den smigrende Vaar .

Naar kaade Insecter forsamles omkring ,
 og vechselviis danse om Rosen i Ring ;
 da mærker , hvor hastig dens Ynde forgaar ,
 og frygter , o Piger ! den farlige Vaar .

Naar endelig Öiets veltalende Smil
 forræderisk bekiender den lønlige Ild ,
 som spirende Flaner saa nödig tilstaaer ;
 da frygter , da frygter den trolöse Vaar .

Tilbyder en redelig Yngling sin Haand ,
 og tilstaaer den Smerte , som plager hans Aand ;
 da frygter Jer , om I hans Sukke forsmaaer ,
 da frygter , o Piger , en ærelös Vaar .

O , vinker da Hymen , saa følger hans Raad ,
 og ender ei Vaaren med angrende Graad :
 Betænk de mørke , de haablöse Kaar ,
 som hevne en misbrugt og falmende Vaar .

Men valgde I Hymens uskyldige Fryd ;
 skal varig Lykfalighed krone Jer Dyd .
 Og Glæden , befæstet ved kommende Aar ,
 skal smilende glemme den flygtige Vaar .

Bast.

Glædefuld.

Lad os drik - ke Vi - nen, vi fom kan ; man - gen Stak - kel har den ik - ke ,
 men maa drik - ke Vand !

Vise.

Lad os drikke
 Vinen, vi fom kan ;
 mangen Stakkell har den ikke,
 men maa drikke Vand!

Værer glade!
 Venner famles her!
 Ynker den, fom maa forlade
 hver, fom var ham kier!

Ingen fvige
 dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Pige
 tømmes denne Skaal.

Nyd hver Glæde,
 for den fvinder hen!
 Du for seent da maa begræde,
 du miskiendte den!

Venskab fanker
 os til Glæde her!
 Bort med alle mørke Tanker,
 Glæde Maalet er!

Rahbek.

Klagende.

Musical score for 'Klagende' in 3/4 time, featuring a treble and bass clef with a common time signature. The melody is written on a single staff with a treble clef, and the accompaniment is on a single staff with a bass clef. The lyrics are written below the treble staff.

Sö - de Ro - fer, hvi saa smukke? Mig og e - der hun for - smaaer; mig, som Li - vet
maa bort - suk - ke, mig er det - I blom - stre for!

Efter Göthe.

Söde Roser, hvi saa smukke?
Mig og eder hun forsmaaer;
mig, som Livet maa bortfukke,
mig er det I blomstre for!

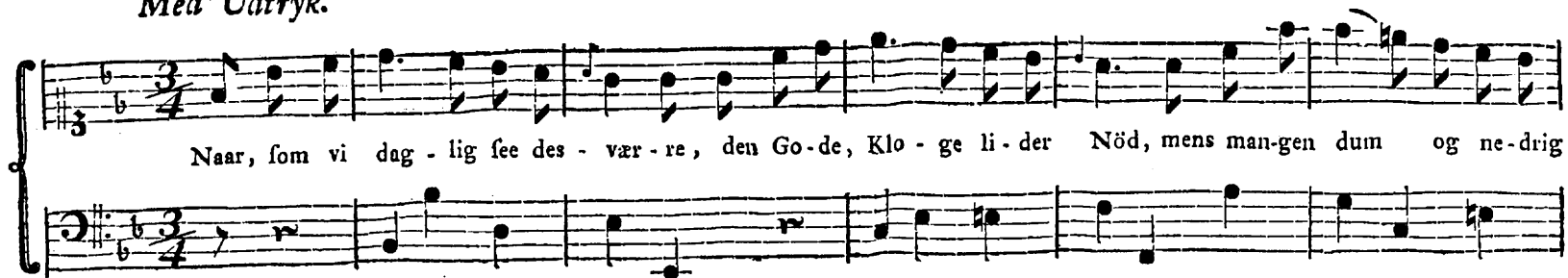
Hun skal eder ikke bære!
Visner Roser, visner hen!
Fordum vare I mig kiære!
Visner kun, som eders Ven!

Sorgfuld mindes jeg de Dage.
Engel! da jeg ved dig hang,
hafted' aarle til min Have,
saa om ingen Blomst udsprang.

Bragte dig min lille Gave,
hver en Blomst, hver Frugt derfra.
Blid jeg faae dig dem modtage,
o! hvor steege mit Hierte da!

Tid, saa riig paa reene Glæder!
Gyldne Tid! hvi svandt du hen?
Roser, nu forsmaaer hun eder,
visner bort, som eders Ven!

Rabæk.

Med Udtryk.

Naar, som vi dag - lig see des - vær - re, den Go - de, Klo - ge li - der Nöd, mens man - gen dum og ne - drig

Her - re södt slumrer midt i Lyk - kens Skiöd; naar Daa - rens fry - de - ful - de Stemme stolt dæmper Ar - mods Klage -

lyd; saa drikker, Brö - dre, for at glemme den Vii - fes Suk og Daa - rens Fryd!

Drikkevise.

Naar, som vi daglig see desværre,
den Gode, Kløge lider Nød,
mens mangan dum og nedrig Herre
født slumrer midt i Lykkens Skiød;
naar Daarens frydefulde Stemme
stolt dæmper Armod's Klagelyd;
saa drikker, Brødre, for at glemme
den Viifes Suk og Daarens Fryd!

Naar sultne Bondes spildte Klage
Gienlyder fra den stolte Borg,
hvis Eiermand, blandt gode Dage,
forhaaner Brødres Nød og Sorg,
og, dövende Naturens Stemme,
ved deres Sved og Blod bli'er rig;
saa drikker, Brødre, for at glemme
hans Rigdom og hans Bønders Skrig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
miskiendes af en nedrig Mand;
naar Strømme Taarer ei forløse
en ægtefabelig Tyran;
naar hun sit Liv maae tavs bortgræmme
skönt hun af ingen Brøde veed;
saa drikker, Brødre, for at glemme
den lidende Uskyldighed!

Naar en troeskuldig, yndig Pige,
i uerfaren Ungdoms Vaar,
en af vort Kiøns Foragtelige
uheldigviis til Elsker faaer,
og skuffer maae tilfaldt fornemme
Bagtalelsens og Kummers Braad;
saa drikker, Brødre, for at glemme
den yndige Forførtes Graad!

Var ei den Saft af røde Druer,
hvo vilde længer blive her?
Thi, hvor den Viifes Öie skuer,
det møder lutter Lidelser.
Höit lyder Undertryktes Stemme,
Forførtes Skrig fra Syd til Nord!
Op, Brødre! drikker, for at glemme
vor heele förgelige Jord!

Baggesen.

Rask.

Vi Dan - ske slaae, for Fö - de - lan - dets Æ - re, for Ko - ner, Börn,

- og de Af - fæl - di - ge. Ei ne - drig Flugt, ei Frygt bör os van-

æ - re, men Fien - den stolt vi un - der Öi - en see.

En dansk Soldats Sang.

Vi Danske staae, for Födelandets Ære,
for Koner, Börn, og de Affældige.
Ei nedrig Flugt, ei Frygt bör os vanære,
men Fienden stolt vi under Öien see.

Vi uforfagt vor blanke Sabel svinge,
som löftes bedst af Cimbrers stærke Arm:
vi vredes der, hvor Farer os omringe:
og Fienders Fald forföne skal vor Harm.

Med Bryft mod Bryft, med Sværd mod Sværd, vi kæmpe:
ei Damp, ei Lyn, ei Tordner skrække os:
ei Mængdens Syn vort kiekke Mod skal dæmpe:
de sögte kun at döe, som böd os Trods.

Ei falde vi, för Tusende maae blegne,
og hvor vi kom, skal Döden for os gaac.
Afinægtig skal vor Fiende styrte, segne!
thi Cimbrers Arm er stærk, og Cimbrer staae.

Og, naar vi vandt; skal Seirens Gud os krone
med Förstens Smit, som Ærens viffe Pant;
og Bardens Stræng skal stemmes höit, og tone
om os, som drog i Kamp, og Seier vandt.

Vi hafte hiem, hvor gamle Kæmper möde
og favne os, og rose vores Mod;
Og glade Börn skal ile os imöde
med Frydeskrig, fordi vi mandig stod.

Vi nærme os, mens disse om os raabe.
Hvers Pige da, af Frygt og Længsel varm,
uvis, om hun bör skielve, eller haabe,
skal see sin Helt, og flyve i hans Barm!

Og Heltens Barm skal Elskovs Fryd fornemme.
Saa hænge vi vort blodig' Glavind hen,
og pleie os, og Krigens Farer glemme
i Konens Arm. Og saa bör danske Mænd.

„De frelste os!“ skal skingre i vort Öre.
Naar Kruset gaar; man tale skal om os.
Hvor födt, sin Roes af Frelstes Mund at höre!
ei alt vort Blod betaler denne Roes.

Saa staae vi da, som vore Fædre stode,
saa tro i Fred, i Krig saa klippefast!
Den er ei Dansk, som nyder Landets Gode,
og svigtede i Kamp, för Hiertet braft.

Bast.

Rask.

Vort Fö - de - land var of - te Kam - pens Bo - lig, men al - drig

var det graa-dig U - vens Hiem. Thi O - dins Börn i Kam - pen slog faa

tro - lig, at Fö - de - land og Hiem laae trygt bag dem.

En dansk Söemands Sang.

Vort Födeland var ofte Kampens Bolig,
 men aldrig var det graadig Uve's Hiem.
 Thi Odins Börn i Kampen slog saa trolig,
 at Födeland og Hiem laae trygt bag dem.

„Vort Födeland, vor Konge, og vor Pige,“
 saa svor de höit, og svor ved Ærens Gud;
 „I Kampen feig, hvo disse tre kan svige,
 „hans Navns Foragt skal aldrig slettes ud!“

Kom Fienden da; da holdt de, hvad de svore:
 da droge de til Landets Forsvar frem:
 og ilende, paa Havet flux de fore:
 og taalde ei, at Fienden fögde dem.

Og fandt de ham; da stod de Danske Dreng,
 med senet Arm, og uforfærdet Mod,
 og slog saa fast, og kæmpede saa længe,
 til Bölgen drak den sidste Fiendes Blod.

Men denne Æt, men disse stolte Helte,
 som villig stod der' Land og Første bi:
 som aldrig sveeg, naar det om Æren gjældte:
 döm, Efterslægt, siig, var' de meer, end vi?

Vi er' jo Mænd; vi har jo Mod og Kræfter.
 At döe uglemt, og vinde Hædersnavn:
 kun dette er den Lön, vi tragte efter,
 naar feirende, vi fremme Landets Gavn.

Og skal engang de Danskes Löve bröle:
 og vækkes den engang til Strid igjen;
 da skal kun Blod dens tændte Vrede kiöle,
 og Voldmænds Fald skal kun forlöne den.

Forgiæves os da Overmagten truer.
 Skiönt saa, vi Juels og Adlers Brödre er!
 Ved Farens Syn en Dansk forfagt ei gruer:
 thi blodig Seir er ægte Söemand kjær.

„Vort Födeland, vor Konge, og vor Pige,“
 saa svær' og vi, og svær' ved Ærens Gud,
 „I Kampen feig, hvo disse tre kan svige,
 „hans Navns Foragt skal aldrig slettes ud!“

Bast.

Tilfreds.

O! bort med Sorg og Klage! Hvad kan det hæl-pe mig! De kor-te Le-ve-da-ge bör
 fvin-de lyk-ke-lig.

The musical score consists of two systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment line. The second system also has a vocal line and a piano accompaniment line. The music is in 3/4 time and G major. The lyrics are written below the vocal lines.

O! bort med Sorg og Klage!
 Hvad kan det hælpe mig!
 De korte Levedage
 bör fvinde lykkelig.

Har jeg ei mange Penge
 og mynter Sölv og Guld,
 jeg faacr vel Nok saa længe
 indtil jeg bliver Muld.

Om Tillid til Forfynet.

Hvad har du Rige mere
 end Klæder, Öl og Mad?
 Og vil du heldig være,
 faa lær af mig: bliv glad!

Mit Arbeid mig ei plager;
 den lille smule Bröd,
 jeg tiener, födt mig smager,
 hver Krumme er faa föd!

Mit Hiul skal hurtig löbe,
 min Traad skal glide let,
 min Flid skal Brödet kiöbe,
 og Gud velfigne det.

I Dag jeg mæt er blever,
 i Morgen förger du!
 Min Gud! jeg veed, du lever,
 og kommer mig ihu.

Du Markens Blomster klæder,
 og Fuglen föder du!
 Dit Barn for Bröd ei græder,
 Du kommer os ihu.

Landlig.

O Pi-ger, jeg væd-der, at in-gen sig glæ-der saa smukt og saa herligt som vi. I For-aa-rets Da-ge vi
 Böt-ten vil ta-ge, og mal-ke saa gla-de der - i.

Landlevnets Lykfalighed.

O Piger, jeg væd-der,
 at ingen sig glæder
 saa smukt og saa herligt som vi.
 I Foraarets Dage
 vi Bötten vil tage,
 og malke saa glade deri.
 Naar Höesletten fiden,
 lidt bedre i Tiden,
 ved Regn og ved Soel kommer frem,
 vi vende og pakke
 vort Høe ndi Stakke,
 og fiden vi kiøre det hjem.

Naar Hösttiden kommer,
 i varmeste Sommer,
 vi Negene binde saa net.
 Og naar de er törre,
 til Huus vi dem kiøre,
 fra Morgentil Aften i eet.
 I Sommerens Heede
 vi flide, og fvede,
 og Dovenskab byde vi Trods;
 og glade vi syng
 blandt gyldene Dyrge,
 og Fuglene syng med os.

Naar Stormene bruse,
 vi ile til Huuse;
 ei Marken behöver os meer.
 Vor Glæde vi finde
 hver Dag i at spinde,
 og hvor gaar det bedre end her?

Vi alle herinde
 om Kap nu vil spinde,
 spind fiint, og spind mig saa forbi!
 O Piger, jeg væd-der,
 at ingen sig glæder
 saa smukt og saa herligt som vi.

Bunkeflod.

Simpel.

Jeg gier-ne för i Sko-ven gik, og var saa glad der - in - de, og hör-te Fug-le-

nes Mu-fik og mun-tre Bæk-ke rin - de; Be - lu - sked' My - rens stil - le Flid, Skov - du - ens öm - me

Kur - ren; de mun-tre Spurvers kiæl-ne Strid, og Ol - denbor - rens Sur - ren.

Skovfang.

(Efter det Tydske.)

Jeg gjerne för i Skoven gik,
 og var saa glad derinde,
 og hørte Fuglenes Mufik,
 og muntre Bække rinde;
 Belusked' Myrens stille Flid,
 Skovduens ömme Kurren,
 de muntre Spurvers kælne Strid,
 og Oldenborrens Surren.

I blöde Mos jeg strakte mig,
 og var saa glad, skiönt ene,
 og til en Soelskiärm over mig
 sig hvæved' tætte Grene;
 Og Jordbær stode uden Tal,
 hvor jeg henvendte Öiet;
 Nei, aldrig jeg det glemme skal,
 hvor jeg var tidt fornöiet!

Men, naar jeg nu i Lunden gaer,
 jeg er saa fær, saa bange,
 mig synes altid, nogen staaer
 paa Luur i mørke Gange,
 og Spurverne kan næbber her,
 og Fugle bygge Rede,
 og Skoven være röd af Bær;
 mig gör det ingen Glæde!

Det volder ingen, uden hun,
 den Yndige, den Smukke,
 fom jeg juft her i denne Lund
 saae nylig Jordbær plukke.
 Hun nikked' eengang lidt til mig,
 mig syntes, det mig qvæged';
 Hvem veed, ifald hun kyste mig,
 maaskee mit Sind blev læget.

Rabbek.

Affectful.

Det va-re, det va-re lyk-fa-li-ge Da-ge, som Him-len mig lod hos min Li-na hen-dra-ge! Ak,

Jor-den ei har slig Lyk-fa-lig-hed meer, og al-drig en Pi-ge, som Li-na, jeg feer!

Lina.

(Efter Sprickmann.)

Det vare, det vare lykfulge Dage,
som Himlen mig lod hos min *Lina* hendrage!
Ak, Jorden ei har slig Lykfulghed meer,
og aldrig en Pige, som *Lina*, jeg feer!

I Skiönhed og Fromhed og Ynde min Pige
blandt Himmelens Engle kun havde sin Lige;
og hun var en Engel, og al hendes Hu
til Englenes Hiem da stod henvendt endnu.

Til eengang, hift under de blomftrende Linde,
 min Lykke lod hende mig fmægtende finde,
 hun faae mig, og elskte mig, og hendes Hu
 ei ene til Himmelen henvendtes nu.

Jeg zitted', henryktes, og haabed', og tvilte
 den Gang mig den Engel fin Elskov tilfmiilte;
 Ufattelig Glæde berused' min Aand,
 da *Lina* mig rakte ømt bævende Haand.

Og da, ved min Arm', til min Hytte hun fræved',
 hvor slog da mit Hierte! — hvor henrykt jeg bæved'!
 Min fattige Hytte var Himlen for mig,
 faa længe, min *Lina*! den deertes af dig!

O! det vare Timer, o det vare Dage,
 og Glæder, som Glæden de Salige smage;
 O Gud! naar den Engel, med snehvide Arm,
 omslynged' mig, trykked' mig op til fin Barm!

Paa hiin Side Graven har Elskov og Glæder,
 faa sagde den Elskte, hvis Savn jeg begræder;
 du Sörgendes fikkreste Velgiörer! kom!
 Ledfag mig til hende! ak, jeg er jo from!

Da fögte, da spurgte de himmelske Engle:
 Hvor er hun, den skiönnefte mellem os Engle?
 De fögte omfonst blandt de Saliges Chor,
 og vendte det forskende Blik til vor Jord.

Der fandt de den Skiönne, ak! i mine Arme;
 jeg græd da faa faare, bad dem sig forbarne;
 dog maatte jeg see hende rives fra mig,
 og torde ei vandre, du Hulde! — med dig.

Ak! sagde hun, Elskte! vi skilles, du græder;
 men hiffet, men hiffet har Elskov og Glæder,
 og, hvis du er from, kort adskilles vi kun;
 de Ord jeg bortkyffed' af døende Mund.

Saa fromt jeg her lever, og følger faa faare,
 og væder den blomftrende Gravhöi med Taare;
 og grædende op imod Himmelen seer,
 og sukker: hift er hun, og jeg dvæler her!

Rabbek.

Med Sving.

O! hvem der har en Ven-ne - viv, den Mand er lyk-ke - lig; han ei - er alt i
 det - te Liv; det fan - de Him-me - rig.

Efter Bürger.

O! hvem der har en Venneviv,
 den Mand er lykkelig;
 han eier alt i dette Liv,
 det fænde Himmerig.

Han blæser kun ad Ondskabs Nid,
 og Frue Fortunas Had;
 og, om han ikke har en Hvid,
 er han dog lige glad!

Vor Jord kan løbe eller staae,
 kan dreie sig omkring,
 og alting op og ned kan gaae,
 han ændrer ingen Ting.

Hui! siger han til Regn og Blæst,
 gör I kun hvad I kan!
 Du gör kun Vind, min gode Blæst!
 Og Regnen gi'er kun Vand.

Al Modgang agter han som Slud,
 er fri og frank og fro,
 og synger glad udi sin Gud,
 in dulci Jubilo.

Og ingen Skiæbne er saa barsk,
 at den ham skræmme kan;
 Han er bestandig frisk og karisk,
 og rask som Fisk i Vand.

Og han er ædel, god og viis,
 Trods nogen Stoiker,
 og drømmer sig i Paradiis,
 alt med sin Hiertens kjær.

Kort, ingen Tunge sige kan,
 hvor lykkelig den er,
 der sige eller synges kan,
 at ham hans Viv har kjær!

Dog, ak! hvad synger jeg her om?
 Jeg selv har ingen Viv!
 O! kom, min Eva! hurtig kom,
 og bliv min Venneviv!

Rabæk.

Allegretto.

Ti - den flyer med hur - tig Vin - ge, nep - pe föl - ger Tanken den. Spildt den ei sig bör bortsvin - ge,
al - drig kom - mer den i - gien.

Kierlighedsvise.

Tiden flyer med hurtig Vinge,
neppe følger Tanken den.
Spildt den ei sig bör bortsvinge;
aldrig kommer den igjen.

Kun den Kloge veed at nyde
Tiden, trods dens lumske Iil,
Timerne hans Vink adlyde,
iile, standse, som han vil.

Daaren trodser den, snart iile
ham forbi ubrugte Aar;
snart i evig kiedsom Hvile
Öieblikket stille staaer.

Doris! jeg har seet dig drage
vældig Tiden ved din Haand;
bind til dine Damons Dage,
Elskede! med faste Bænd.

Pram.

Sagte.

I Vef-ten So - len da - ler; den har fuld - endt fin Gang, og spæ - de Nat - ter - ga - ler lyk -

ön - ske den med Sang.

En Vise paa Marken om Sommeraften.

I Vefsten Solen daler;
den har fuldendt sin Gang,
og spæde Nattegerler
lykønske den med Sang.

De milde Vinde kiøle
en Balsam paa vor Sved,
af Glæde Qvæget brøler,
naar Duggen falder ned.

Den blege Maane stiger
igjennem Skyer frem,
og den maae vaage, Figer!
naar vi gaae roelig hjem.

See Aftenstiernen skrider
ad Himmelveien hen;
en Hær af Stjerner glider
saa sagte efter den.

Velkommen Aftenstjerne!
Høit glæder du min Siel!
En Flittig seer dig gjerne
som endte Dagen vel.

I hvor jeg mig henvender,
er Gud jo god og stor!
Hans er de Lys som brænde!
Hans er den grønne Jord!

Bunkeflod.

Efter Aareslag.

Midt u - di Glandfen af speil kla - re Bøl - ger gli - der, liig Svanen, den vak - len - de Baad;
 Ak og paa Glæ - dens blidt skinnende Bøl - ger gli - der min henrev - ne Siæl som min Baad.

Thi ned fra Himme - len paa dif - fe Bøl - ger Af - te - nens Rød - me om - dan - fer min Baad.

Sang at fynge paa Vandet.

(Efter Stollberg.)

Midt udi Glandfen af speilklare Bølger
 glider, liig Svanen, den vaklende Baad;
 ak og paa Glædens blidt skinnende Bølger
 glider min henrevne Siæl som min Baad.
 Thi ned fra Himmelen paa disse Bølger
 Aftenens Rødme omdanfer min Baad.

Hist os i Vesten fra Kronen af Lunden,
 venlig indbyder den rødlige Skiær,
 og hist i Østen ved Foden af Lunden
 Calmussen bæver i rødlige kiær.
 Himmelens Glæde, og Hvilen i Lunden
 Siælen indaander i rødlige Skiær.

Ak hvor bortiler med duggede Vinger
 for mig paa vuggende Bølger min Tid.
 Ak og i Morgen med skinnende Vinger
 bortile som disse Dage min Tid,
 til jeg, paa hoiere straalende Vinger,
 selv iler bort fra afvexlende Tid.

Rabbek.

Mandig glad.

Naar Viin, og hvad der hø - rer til, op - var - mer os til Glæ - de; en - hver da strax, om

hvad han vil, er re - de til at quæ - de. End - skiönt, naar man skal fi - ge sandt, er fan - dant tidt det

ba - re Tant, hvad om man dog var lidt klog i - blandt.

Selfkabsfang.

Naar Viin , og hvad der hører til ,
 opvarmer os til Glæde ;
 enhver da strax , om hvad han vil ,
 er rede til at qvæde .
 Endskiönt , naar man skal fige sandt ,
 er saadant tidt det bare Tant .
 Hvad om man dog var lidt klog iblandt ?

Et Suk for elskte Fædreland ,
 ved første Skaal skal stige ;
 Lykkelig leve hver en Mand
 i Dannerkongens Rige !
 vor Konge først , og saa hver Siel ,
 hvis Værk og Flid er Landets Vel !
 Höit Kongen og Landet Fred og Held !

Den næste Skaal skal offres dem ,
 hvis Sved os Brödet vinder ,
 og dem , der værne om vort Hiem ,
 og skrække vore Fiender ;
 Velsign o Himmel , Mandens Sved !
 Glæd Landet med den gyldne Fred !
 Kiæk Stridsmanden staae til Kamp bereed !

Og Borger , Kunstner , Handelsmand ,
 og hvo endog det være ,
 som stræber for vort Fædreland ,
 dets Velfærd og dets Ære ,
 med Held de bruge Træ og Steen ,
 og Skib , og Öxe , Rok og Pen !
 til Hæder og Held for Nordens Mænd !

Pran.

Tilfreds.

Hvo ly - stig er, som jeg, kun han kan fø - le den - ne Sang. Thi man - gen stolt og

mæg - tig Mand kan ik - ke det en - gang. Men er han glad, og med mig leer, faa

er han dog kun hvad jeg er.

Den Fornöiede.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
 kan føle denne Sang;
 thi manges stolt og mægtig Mand
 kan ikke det engang.
 Men er han glad, og med mig leer,
 saa er han dog kun hvad jeg er.

Selv Mogols Guld, og Sultans Pragt,
 hans Held (hvor var den Nar,
 der faae al Verden i sin Magt,
 og dog tilfreds ei var?)
 Alt det jeg ønsker ei, men glad
 og med Foragt jeg leer derad.

Var glad! mit første Valsprog var:
 hvad hjælper Kroners Værd?
 Jeg er tilfreds med hvad jeg har;
 hvo klog er, vil ei meer:
 thi, hvad man ønsker, faaer man det,
 saa er man derfor dog ei mat.

Og Guld, og Magt, og Kroners Værd?
 hvad er' vel disse Ting?
 Naar Tiden felv et Vidne er,
 at Lykkens falske Sving
 forandrer ofte Mogol felv
 til en elendig uffel Træl.

At være en retskaffen Mand,
 er meer, end Kroners Pragt!
 Og har jeg da kun Bröd og Vand,
 men Glæden i min Magt;
 saa har jeg meer, end Mogol har,
 og bytter ikke med den Nar.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
 kan føle denne Sang.
 Thi manges stolt og mægtig Mand
 kan ikke det engang.
 Men er han glad, og med mig leer,
 saa er han dog kun hvad jeg er.

Baft.

Ei for hurtig.

Fyl-de hver sit Glas til Ran-den, Bac-chus el - sker bred-fuldt Maal, klin-ker gla-de med hin-an-den,

drik - ker, hver sin Pi - ges Skaal! For-dom, Tvang og Gril-ler vi - ge, in - gen af os væ-re Nar!

In - gen skamme sig at si - ge høit, hvad Navn hans Pi - ge har.

Drikkevise.

Fyldte hver sit Glas til Randen,
 Bacchus elsker bredfuldt Maal;
 klinker glade med hinanden,
 drikker, hver sin Piges Skaal!
 Fordom, Tvang og Griller vige,
 ingen af os være Nar!
 Ingen skamme sig at sige
 høit, hvad Navn hans Pige har.

Gaaer du herfra rundt om Kloden
 til du kommer her igien,
 Elskov overalt er Moden,
 Tyrk og Jyde lyde den!
 Ingen uden Toffen tænker
 ondt om Viin og Kierlighed.
 Bacchi Krands og Amors Lænker
 skammer ingen Klog sig ved.

Lad endog et Marmorhierte
 hos en Pige her og der,
 en og anden volde Smerte,
 Smerten selv er stundom kier!
 Pirres du for stærkt i Panden
 af en troeløs Delia,
 ei faa fög dig op en anden,
 der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,
 hvis hans Siæl er Dydens Ven,
 ved en reen og ædel Flamme
 og den Møe, som tændte den
 Ud med Navnet! ingen svige
 lev — — lykkelig!
 Himlen give dig, min Pige,
 den til Mand, jeg ønsker dig!

Baggesen.

Allegretto.

See I - fen er bor-te og Vintren drog væk, frit lö - ber den nye-li - gen fængsle - de Bæk ; og

Agre, som skiule - des dybt un - der Snee, hvor smukke grøn-far-ve - de e - re ei de?

En Foraarsfang.

See Isen er borte og Vintren drog væk,
 frit løber den nyeligen fængslede Bæk;
 Og Agre, som skiuledes dybt under Snee,
 hvor smukke grønfarvede ere ei de?

Spædlemede Græsstraae snart skyde sig frem,
 og Lammene lege og spøge blandt dem,
 og Koen med Yveret rundspendt og trindt
 staaer taalig, mens Pigen den malter gefvindt.

Og Skoven, jeg seer den, der staar den saa grøn,
 og Solen sig speiler i Vandet saa skön,
 og Solen den skinner, vi varmes derved,
 og Solen den skinner os Frugtbarhed ned.

O Søstre, o synger og priser den Gud!
 Som lokked' af Agren Velsignelsen ud!
 Som iförte Engen sin buntede Dragt!
 Som skiænkede Skoven sin grönnende Pragt!

Naiv klagende.

Jeg al - drig veed, hvad mig maae ven - te, jeg er saa fær, saa un - der - lig! Hvis jeg dog ba - re

sf.

El - skov kiendte; om det er det, som fei - ler mig.

sf.

Amaryllis.*(Efter Overbek.)*

Jeg aldrig veed, hvad mig maae vente,
 jeg er saa fær, saa underlig!
 Hvis jeg dog bare Elskov kiendte;
 om det er det, der feiler mig.

Skal jeg det til min Moder fige,
 og spørge: Er det Kiærlighed?
 Det hjælper knap mig stakkels Pige,
 for hun vil aldrig ud dermed.

Blev Damon her, som nu vil tage
 herfra, og dølge det for mig;
 han kiender godt til Elskovs Plage,
 han veed vist, hvad der feiler mig.

Rabbek.

Fortræden.

Naar skal den Brøndcur En - de faae, hvor - med sig Tan - te pla - ger? I den - ne Een - som - hed man maae ud -

The first system of music consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a 3/4 time signature and contains the vocal melody. The lower staff is in bass clef and contains the piano accompaniment. The lyrics are written below the vocal staff.

ö - fe bit - tre Kla - ger. Hun om Na - tur og Sim - pel - hed, mig sinukke Ting for - tæl - ler, hvad

The second system of music continues the piece. It features the same two-staff format with vocal and piano parts. The lyrics are positioned between the two staves.

köm - mer Mark og Eng mig ved, og fli - ge Ba - ga - tel - ler?

The third system of music concludes the piece. It maintains the two-staff structure with vocal and piano parts. The lyrics are placed between the staves.

En naadig Frøkens Foraarsfang.

(Efter Voff.)

Naar skal den Bröndeur Ende faae,
hvormed sig Tante plager?
I denne Eenfomhed man maae
udöfe bittre Klager.
Hun om Natur og Sempelhed,
mig smukke Ting fortæller.
Hvad kommer Mark og Eng mig ved,
og flige Bagateller?

De hæse Fröer hver Aften her
en skiön Concert opføre,
og Nattergalens Skraalen er
heel lystelig at høre.
For Myg (hvor savner jeg mit Slöer!)
Jeg kan paa Sövn ei tænke;
Nu galder Hanen, Hunden giöer,
og rasler med sin Lænke.

Knap har jeg nydt det förste Blund,
för Gaardens Folk er oppe.
Da höres Stöi af Kat og Hund
og Stud og Hingst og Hoppe,
og Tante larmer fælere,
hun ind i Sengen skrigrer:
Staae op! fölg med! faa skal du fee,
hvor herlig Solen stiger!

Her vanker aldrig Caffé, Thee,
langt mindre Chocolate;
upaaklædt, gandske fastende,
man maae i Duggen vade.
To hele Timer, vreed' og træt,
jeg maae blandt Torne rende,
at Solens Straaler kan mig ret
til en Moxinde brænde.

Vi Klokken tolv til Bordet gaee,
og os med Græs tractere;
fuur Melk og Fisk og Æg vi faae,
og Stikkelsbær, med mere.
Vor Kok, den dumme Klodrian,
sin fine Smag os vifer;
naar han sig ret vil gribe an,
Deserten bliver — Radifer.

Til Moerskab er her ingen Ting,
man Dam og Kort ei spiller;
I Haugen slentrer jeg omkring,
för at fordrive Griller.
Hvis jeg ei havde Amadis,
som mig desennuierde;
faa var min Död mig gandske vis;
af Harme jeg creperde.

Min Tante tidt mig flabet faeer
til Bönder — det Canaille!
Til Karle med upudret Haar;
og Töser uden Taille!
Mær, naar dette lumpne Pak
hver Söndag spiller Kögler,
faa stinker der af Rögrobak,
faa larme disse Flegler!

I Kirken taber jeg nu reent
alt mit Humeur, — jeg gaber;
thi Præsten præker faa gemeent,
og Pöblen er hans Aber.
Hvad nytter Stads og Guldühr her,
og Sminke, Demantsringe?
Jan Hagel troer, man samles der,
kun för at bede, fynge.

Forbandede Eensformighed!
Naar skal du dog faae Ende!
Snart, snart, o Mai! af Ynkfomhed,
du mig til Staden sende!
Hift i det fjerne Blaa — o fee,
hvor Rögen stolt sig hæver!
Og hver Dag nye Tilbedere!
Ak! hvor mit Hierte bæver!

Riber.

Fornöiet.

In - gen Hun - ger pla - ger mig, Törst jeg ik - ke li - der, og for Hel - bred, Gud, jeg dig

tak - ker al - le - ti - der, Klæ - der har jeg til min Krop, nye jeg faaer, naar de gaaer op,

jeg er munter, jeg er glad, jeg er glad og mun - ter.

Et fornöiet Sind.

Ingen Hunger plager mig ,
 Törst jeg ikke lider ,
 og for Helbred , Gud , jeg dig
 takker alletider ,
 Klæder har jeg til min Krop ;
 nye jeg faaer , naar de gaaer op ,
 jeg er munter , jeg er glad ,
 jeg er glad og munter .

Læse kan jeg skikkelig ,
 ellers var det ilde ,
 og min Traad den gaaer for mig ,
 som den flyve vilde ,
 og min Fader har mig kær ,
 og min Moder kærlig er ,
 jeg er munter , jeg er glad ,
 jeg er glad og munter .

Landet er et herligt Sted ,
 Arbeid er min Glæde ,
 jeg vil ikke bytte med
 Folk paa Herrefæde .

Arbeid vel behager mig
 midt i Sommerhede ,
 den er jo ulykkelig
 som kan aldrig svede ,
 naar jeg er af Arbeid træt ,
 sover jeg saa sødt med eet ,
 jeg er munter , jeg er glad ,
 jeg er glad og munter .

Har end andre mere Stads ,
 mange rare Sager ,
 mangt er kostbart Takkelas ,
 som de paa sig tager !
 Hvis jeg saadan pynted' mig ,
 Folk udloer mig hiertelig .
 Jeg er munter , jeg er glad ,
 jeg er glad og munter .

Jeg er mæt saavelsom de !
 Og en smule sundere !
 Jeg er munter , jeg er glad ,
 jeg er glad og munter .

De som har i Staden tient ,
 fige , store Fruer
 sove Dagen excellent
 hen i smukke Stuer ,
 Natten vaage de igien
 mellem Kort og Sygdom hen ;
 jeg er munter , jeg er glad ,
 jeg er glad og munter .

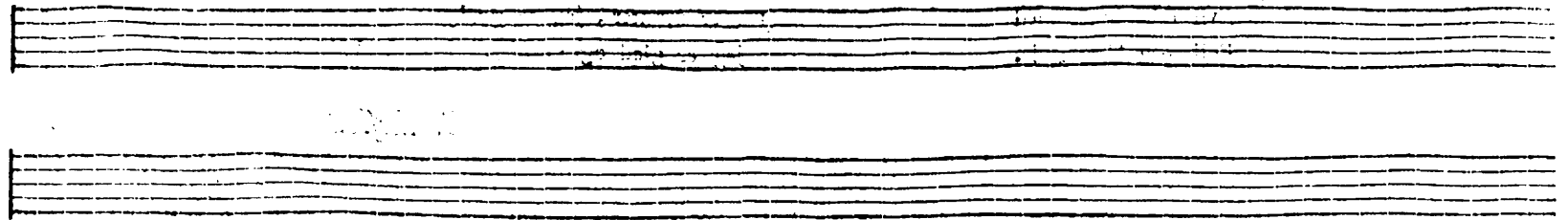
Arbeid Sundheds Moder er ,
 Arbeid gi'er os Penge ,
 Føde , Klæder og hvad meer .
 hvortil alle trænge ,
 Trods for al Slags Lediggang
 jeg mit Arbeid giør med Sang .
 Jeg er munter , jeg er glad ,
 jeg er glad og munter .

Bunkeflod.

Med Høflettens Bevægelse.

I ba-re Skiorte gane vi Kar-le her, og flaae; hvor vo-re Le-er

blin-ke! Det høi-e Græs maae syn-ke. Vi Kar-le gane og flaae.

Höefletsvisse.

(Efter Voff.)

I bare Skiorte gaae
vi Karle her, og slaae;
hvor vore Leer blinke!
Det høie Græs maae synke.
Vi Karle gaae og slaae.

O! hvor det dog er godt,
at Veiret er lidt graat!
Naar Solen os ei brænder,
det gaaer faa godt fra Hænder;
da slaae vi Høe med Lyft.

Men ingen Regn i Dag,
för det er under Tag!
Lad Pigerne, som rive,
ei heller vaade blive!
O! see, hvor flink det gaaer!

Nu Karle, raske Drag!
Frisk fremad! Lige Slag!
See, du ei Leen taber,
du der, som staaer og gaber
i Veiret efter Steeg!

Hvor mangen stakkels Riig
maae ei misunde mig!
Den Arme veed det ikke,
hvor södt det er at ligge,
naar man har slæbt sig træt!

See vore Piger der,
hvor raske de ei er!
See kun, med hvilken Iver
det törre Høe de river,
og fætter det i Stak!

Nu kun det Hiörne her!
Og faa vi færdig er,
og ligge ved vor Stakke
og synge, lee og snakke,
og faae et godt Glas Öl.

Rahbek.

Sværmerisk.

Be- fæl o Sanggud-in - de! min Tak til Vaa-rens Gud, see Vintrens Spor for - svin - de og Jorden som en
 Brud; See ned til den han svin-ger sig som en Brudgom skiön; jeg ham min Lovfang bringer, og Blomster er min Lön.

Til min Muse.

Befæl o Sanggudinde!
 min Tak til Vaarens Gud,
 see Vintrens Spor forsvinde
 og Jorden som en Brud;
 See ned til den, han svinger
 sig som en Brudgom skiön;
 jeg ham min Lovfang bringer,
 og Blomster er min Lön.

O! giv mig da at qvæde
 den milde, rige Vaar,
 du seer, hvor herlig Glæde
 den skænker og den spæer.

Og denne Lön at vinde,
 er mig langt meer end Guld,
 thi er ei min Veninde,
 dem meer end Guldet huld?
 O naar den skiönne pryder
 sit Haar, og Bryst med dem,
 föl da, hvor jeg mig fryder,
 som bragde hende dem!

Du seer min glade Pige,
 du seer mit Faradiis.
 Kun den, som har en Pige,
 kan syngte Vaarens Priis!

See! alt os Vaaren bygger
 en tæt, en lövriig Sahl,
 snart slaer blandt disse Skygger
 den ömme Nattergal,
 og naar den kiærlent klynker,
 og henrykt daaner hen,
 hun til mit Hierte synker,
 og kysser ömt sin Ven.

Rabbek.

Sagte, dyffende i Søvn.

Sov min ra-re Pi - ge! Ved din Mo-ders Bryft. Fa-ders e - gen Pi - ge! Moders he - le
 Lyft! Un-der det - te Hier - te har jeg baa-ret dig! Her ved det - te Hier - te
 jeg op-am - mer dig.

Vuggevise.

Sov min rare Pige!
 Ved din Moders Bryft.
 Faders egen Pige!
 Moders hele Lyft!
 Under dette Hjerter
 har jeg baaret dig!
 Her ved dette Hjerter
 jeg opammer dig.

Hvis jeg kunde leie
 Fremmede til dig;
 Jeg ei burde eie
 Slig en Skat som dig.
 Jeg vil see dig trives
 ved din Moders Bryft;
 og paa Jorden gives
 ingen større Lyft.

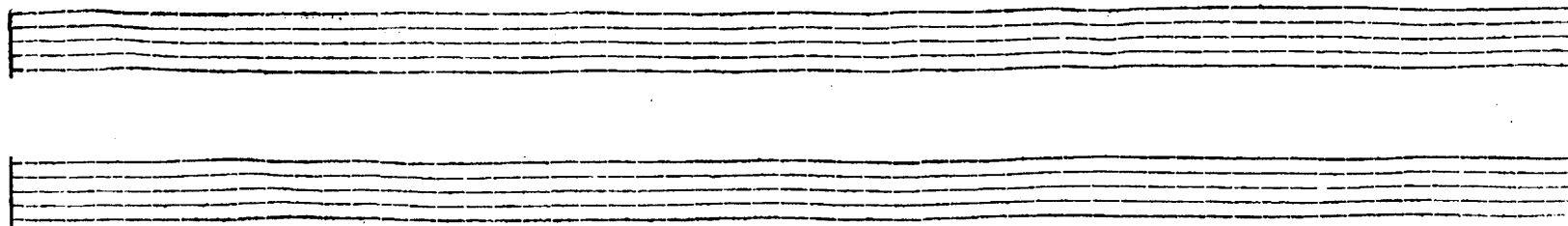
O! hvor glad din Fader
 ved mit Bryft dig seer!
 Kun hvo Manden hader
 lunken Moder er.
 Nei! min Mages Glæde
 er min største Lyft!
 Sov du kiære Spæde
 Ved din Moders Bryft.

Rahbek.

Langsom.

Som Bar - nets Hier - te fry - der sig og kien - der in - gen Sor - ger, jeg tak - ker Gud og

glæ - der mig, at jeg er Jor - dens Bor - ger.

- Efter Claudius.

Som Barnets Hierte fryder sig
og kiender ingen Sorger,
jeg takker Gud og glæder mig,
at jeg er Jordens Borger.

Og at jeg Skov og Bierg og Dal
og Soel og Himlens Bue
og klare Stierner uden Tal
og Maanens Lys kan skue;

Og at jeg da til Mode er,
som naar vi Börn kom sammen,
og faae hvad hellig Christ gav hver
til Julegave. Amen!

Jeg priser Gud, fordi han ei
gav mig et Kongerige!
Jeg smigret, blev; maaskee og jeg
fordærvet blev tillige.

Og intet kan faa hiertelig
min Siæl til Fryd oplive,
som at jeg ei er stor og riig,
og kan det neppe blive.

Thi Stolthed tidt forblinde kan
den store, rige Herre.
Hvor mangen blev en fornem Mand,
blev ogsaa ond, desværre!

Og smukke Ting til Overflod
kan man vel faae for Penge,
men Helbred, Søvn og lystigt Mod,
det kiøbes ei for Penge.

Og disse tre Ting ere jo
vor Løn, vor Fryd i Livet;
jeg derfor nyde vil i Roe
det Lidt, som mig er givet.

Opfyld o Gud! min Trang i Dag!
giv Klæder, Mad og Drikke!
Du föder Spurven paa mit Tag;
du glemmer mig vist ikke!

Riber.

Affectful.

Min Sang — min Li - na! of - res dig, blid maec du den mod-ta - ge, alt

an - det rö - ved' Skieb - nen mig, min Luth har jeg til - ba - ge, og

kan dens Lyd be - ha - ge dig, er jeg lyk - fa - lig, stolt og friig.

Vife.

Min Sang — min *Lina!* — ofres dig,
 blid maae du den modtage,
 alt andet röved' Skiebuen mig,
 min Luth har jeg tilbage,
 og kan dens Lyd behage dig,
 er jeg lykkelig, stolt og riig.

At synge lærte *Lina* mig,
 da hun mig elske lærte,
 i Sang mit Hierte tömme sig,
 du fylder dette Hierte,
 er det da Under, at min Sang
 om dig og Elskov stedse klang?

Du röves bort fra dette Bryst,
 og intet meer mig glæder,
 Naturen her sin rige Lyft
 med gavmild Haand udspreder:
 en Ven jeg ved min Side seer,
 som med mig græder, med mig leer.

Men hvor mit Öie vender sig,
 det möder *Lina's* Minde,
 strax flyer det alt, og föger dig,
 dig! — som jeg ei kan finde;
 o! naar jeg mindes, savner dig,
 kan noget da behage mig?

Er Sommerdagens Himmel blaae
 og klar, som *Lina's* Öie?
 Min *Lina's* blide Smil jeg faae,
 kan Maanens mig fornöie?
 Er Rosens Rödme vel saa fin,
 som Rödmen paa min *Lina's* Kind?

Din Svanchals beskæmmer Snee,
 og rund om den sig slynger,
 de gule Lokker, skiönnere
 end Höftens gyldne Dynger;
 den, som har hört din Tales Klang,
 foragter Nattergalens Sang.

Og naar du kom, al Sorg svandt hen,
 som Mulm for Maanen svinder,
 min Ven oprigtig deeler den,
 for mig hans Taare rinder;
 men naar han kierligst kyffer mig,
 min *Lina!* jeg har kyffet dig!

O kom! o kom igien til mig,
 at jeg kan Glæder finde,
 see! muntre de omsvæve dig,
 som deres Herskerinde;
 alt eier jeg, naar du er her,
 alt savner jeg; du borte er!

Rabbek.

Med Udtryk, ei for hurtig.

Den Her-re som dan-ne-de Him-len den blaae, som plan-te-de Stjerner der - op - pe, som

skab-re de Da-le, hvor-i vi mon gaae, og Bier-ge-nes knei-fen-de Top-pe, os

skien-ke-de han vor Kon-ge, vort Land, Tak væ-re den Her-re der - op - pe!

Tillid til Gud.

Den Herre, som dannede Himlen den blaa,
 som plantede Stierne deroppe,
 som skabte de Dale, hvori vi mon gaar,
 og Biergenes kneisende Toppe,
 os skienkede han
 vor Konge, vort Land,
 Tak være den Herre deroppe!

Den Herre os Fader og Moder jo gav,
 og Venner og Södskende kjere,
 tilsidst han os skienker den roelige Grav,
 og Himlenes evige Ære,
 han haver os kjer,
 vor Fader han er,
 vor Tillid og Tröst skal han være.

Frit tør jeg det sige, Gud lyver han pan,
 som taler om raslende Lænker,
 med hvilke Gespenster om Natten omgaar
 at udføre Dievelens Rænker,
 Gud haver os kjer,
 vor Fader han er,
 kun Glæde og Held han os skienker.

Og hvis han vil straffe, er Lynildens Piiil
 hans Vaaben, og Torden hans Stemme,
 er Havenes Strömme og Biergenes Ild
 tilrede, hans Hensigt at fremme;
 med Helvedes Aand
 og Dödningsers Haand
 han har os ei nödig at skremme;

Nei mildeste Fader! som Dagen er din,
 saa er du og Midnattens Herre,
 og aldrig i Verden du fatte os ind
 for frygtfomme Trælle at være,
 almægtig du er
 og haver os kjer!
 Vor Frygt skal ei krænke din Ære!

Bunkeflod.

Med Lune.

Pi - ge - find er som Vind, som en Fugl paa Ta - get, Den som troer Pi - gers Ord
bli - ver vist be - dra - get.

Pigefind.**P**igefind

er som Vind,
som en Fugl paa Taget.
Den som troer
Pigers Ord,
bliver vist bedraget.

Deres Smil

er en Piil,
faarer vores Hierte,
Nöd dit Bryst
Glimt af Lyft,
Vent da varig Smerte.

Mangen Viis

faae sin Priis
Skibbrud her at lide,
Heltene
rufende
glemte her at stride.

See jeg selv,
raaber, skialv!
frygt de Falskes Vaaben;
og man dog
mig bedrog
trods min viise Raaben.

Med et Blik
Cloris fik
mig i sine Lænker,
og jeg för
deri döer
end paa Frihed tænker.

Rabæk.

Munter.

Lad os drik-ke, lad os syn-ge, og for - kyn-de Sor-gen Krig, Skaal paa Skaal maae Glas-fet
 klin-ge, det er viift at glæ-de fig.

Efter Gleim.

Lad os drikke, lad os fynge
 og forkynde Sorgen Krig,
 Skaal paa Skaal maae Glasfet klinge
 det er viift at glæde fig!

Den fom Jordens bedste Glæder
 nyder i en Mages Favn,
 drikke troe til hendes Hæder,
 fynge henrykt hendes Navn!

Drik faa Skaal for hver en Pige
 fom den Hulde fødte dig!
 Naar de blive hende lige,
 hvad kan bedre ønskes dig?

Hvo der eier raske Dreng,
 drik da deres Skaal igjen!
 Gid han leve med dem længe,
 see dem blive kiække Mænd!

Hvo fom Venfkabs Fryd fortiener,
 og den følger, finder den!
 Leve alle vore Venner!
 I vort Lag har hver en Ven! —

Vi hver Piges Skaal vil drikke
 fom ei gaaer i Modens Fied,
 affkyer ædel Franske Skikke
 elsker nordisk Ærbarhed!

Skaal for hver en ædel Digter,
 fom ei krøb, ei fang for Guld,
 fom befynger Dyd og Pligter,
 og fom selv er Dyden huld.

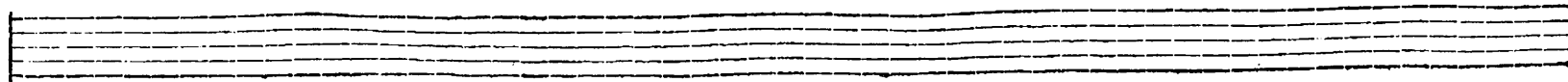
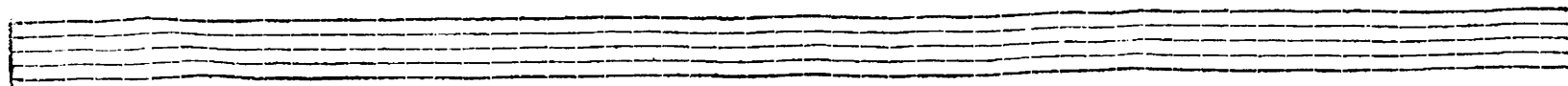
Skaal for hver fom ingen krænker,
 fom til Venner ei bær Nag!
 Drikker godt og villig skiænker
 Skaal for hver i dette Lag!

Rabbek.

Affectful 1.

Kiöl, o smiggren-de Se - phyr, kiöl den-ne blus-fen-de hee - de Kind! Af en

yn - dig Dröm den bluf-fer! Kiöl den, smiggren-de Se - phyr!

Da hun havde drömt om Selino.

(Efter Voff.)

Kiöl, o smiggrende Sephyr, kiöl
denne blussende heede Kind!
Af en yndig Dröm den bluffer!
Kiöl den, smiggrende Sephyr!

Svæved' venlige Engel! du
over mig med den Glædesdröm,
viiste mig det hulde Billed!
Af min elskte Selino!

O da elsker du, elsker du
felv i Himmelens Rosenlund,
elsker vel den fromme Engel,
som beskytter Selino!

Men meer brændende elsker du
ei i Himmelens Rosenlund,
end jeg elsker min udvalgte,
min tilbedte Selino.

Siig du Lövhytte, hvor han tidt,
ved mit bankende Hierte laae.
Siig Blomsterbeed, som hylled'
vore Kysse i Vellugt.

Siig om ikke, i Skumringen,
Selina fældte her Taare nok,
fiden hun med heede Taare,
fidst her favnte Selino!

Sige skal dig mit heede Kys,
Bryftets Bæven, og Bölgegang,
din er jeg! jeg er din Selino,
vend tilbage Selino!

Spörger Söstre, o spørger ei,
ved den frydefulde Kiædedands,
hvorfor mine Kinder blegne,
og de lönlige Taare.

Skiön som Rosen Selino var,
elskte Latter og Leeg og Dands,
bleeg og forgfuld nu omvanker,
langt herfra min Selino.

Vend tilbage min Elskede!
Vend tilbage i Selinas Favn,
hvor jeg bæver dig at kysse;
vend tilbage Selino!

Rahbek.

Glad og landlig.

En-hver, som at - traer Glæ - de, paa Lan - det sø - ge den! der har den ret fit Sæ - de, fra

Corni.

pp *f* *pp*

By - er flye - de den. Den Ri - ge ei for - byg - ger os Soel - og Maa - ne - skin, han Lun - dens bli - de

f *pp* *f* *pp*

Skyg - ger for os ei hæg - ner ind.

Landmanden.

(Efter Voff.)

Enhver, som attraaer Glæde,
 paa Landet føge den!
 der har den ret sit Sæde;
 fra Byer flyede den,
 Den Rige ei forbygger
 os Soel- og Maaneskin;
 han Lundens blide Skygger
 for os ei hægner ind.

Naar Morgenen os byder
 til Arbeid os til Lyft;
 vor høie Lovfang lyder
 af raske, muntre Bryft;
 vi trætte gik til Hvile,
 saa iver man saa født;
 de Rige savne Hvile,
 som ligge nok saa blødt.

Vi öine allevegne
 Velsignelse og Lyft,
 naar Agrene sig tegne,
 til en velsignet Höft;
 og naar blandt Höftens Dynger
 vi trætte leire os,
 vi glade Vifer fynger,
 og byde Rige Trods!

For os Foraaret pryder
 saa smukt den heele Jord,
 thi vi kun, vi den nyder,
 vi som paa Landet boer.
 Af slegt har jo I andre
 slet intet i Jer Stad.
 Den ud til os maae vandre
 som ret vil være glad!

Rabbek.

Med Udtryk og langsom.

End er du ei til Himlen vendt til ba - ge , du Pa - ra - di - fets

re - ne Lyft! dig kan end - nu den lyk - ke - li - ge sma - ge , som hvi - ler

ved et ei sket Bryft. Til

De Elskendes Salighed.

(Efter Hölty.)

End er du ei til Himlen vendt tilbage,
du Paradisets reene Lyft!
dig kan endnu den Lykkelige sinage,
som hviler ved et elsket Bryft.

Til Paradiis forvandler Elskov Jorden
og skaber Fryd i Sorgens Hiem.
Forandrer, med et Vink, Naturens Orden,
og kalder Lyft i Örknens frem.

Hver Fryd er mørk mod Glimtet af dens Glæde;
dens Veemod selv er Salighed;
og kiærlent ved sin Elsktes Bryft at græde,
kan ingen Juvel lignes ved.

Den Elskende her Himlens Forsmag nyder,
hans Hierte helliges dertil;
thi Kiærlighed indvier ham til Dyder,
dens Flamme tænder Dydens Ild.

En Cæsars Magt han ingen Tid begiærte,
for ham er ingen Throne stor,
han herske vil i sin Tilbedtes Hierte;
hun er for ham den heele Jord.

Ei Perus Guld, ei begge Verdnens Skatte
kan lokke ham af hendes Arm;
de kan ham ei de Öieblik erstatte,
som han ei nød ved hendes Barn.

Han for et Blik bortgav al Verdens Throner,
for hendes Smil hver Kummer veeg,
et kiærlent Kys med Verden ham forsoner,
om end hans bedste Ven ham sveeg.

Naar hendes Arm sig kiærlig om ham slynger;
i Lykkens Favn han föler sig,
af henrykt Siæl vor Verdens Lovfang synger,
er viis, og god, og lykkelig.

Han hilser glad enhver af Aarets Dage;
den bringer ham fornyet Lyft;
glad seer han til fremfarne Tid tilbage;
thi han den nød ved hendes Bryft.

Og deres Fryd ei selv med Livet endes,
den giennem Düden følger dem,
hun bliver hans, han bliver evig hendes,
i Kiærligheds og Glædens Hiem.

Rabbek.

Sørgende.

O een - gang var jeg lyk - ke - lig, og Glæ - den smil - te ned til mig, hver
gang min Elsk - te smil - te.

Efter det Tydske.

O engang var jeg lykkelig,
og Glæden smilte ned til mig,
hver gang min Elskte smilte.

Min Haand hun trykte mangen gang,
faae venlig til mig, naar hun sang,
om troe og ðimme Hjerter.

O naar hun faae faa blidt til mig;
da var jeg glad og lykkelig,
trods alle Jordens Fyrfter.

Men nu hun aldrig til mig seer,
ei smiler eller synger meer,
det smertes mig faa faare;

Men hvis den Fryd er fvundet hen,
og kommer aldrig meer igien,
o gid jeg den maae glemme!

O! naar man er ulykkelig,
det martrer, at erindre sig
den nydre, tabte Glæde.

Sagte klagende.

I löv - riig Dal en Nat - ter - gal faa hen - rykt qvæ - der om El - skovs Glæ - der, og

softenuso.

Gien - lyd gav vor Lund der - af.

Efter Hölty.

I lövriig Dal
 en Nattergal
 faa henrykt qvæder
 om Elskovs Glæder,
 og Gienlyd gav
 vor Lund deraf.

Og jeg maae see,
 hvor Hyrderne
 sig til den snige,
 hver med sin Pige
 belufke glad
 dens föde Qvad.

Jeg förger kün
 i denne Lund,
 og hörer bange
 de föde Sange;
 thi ak! jeg er
 allene her.

*Affectful.**I og 2 Stroffe.*

Min Ven du ven-ter mig for-giæ- ves, at see dig var mit sid-ste Haab; at see dig for jeg fra dig

re- ves, men Himlen ag- ter ei mit Raab.

Thisbes Affkedsfang.

Min Ven du venter mig forgiæves ;
 at see dig var mit sidste Haab ,
 at see dig, for jeg fra dig reves ,
 men Himlen agter ei mit Raab.

Din Piges Graad , som for dig flyder ,
 dig lærer ei , hvor kjær du er .
 En Muur mit vaade Blik forbyder ,
 at see sin Ven , skönt ham saa nær .

3 og 4 Scrophe.

Dog El - skovs Stemme Vei skal fin - de til dig, trods al - le Hindrin - ger! Hör fid - ste

Gang din El - sker - in - de; hör fid - ste Gang: Du er mig kær!

Dog Elskovs Stemme Vei skal finde
til dig, trods alle Hindringer!
Hör sidste Gang din Elskerinde;
hör sidste Gang: du er mig kær!

Lev vel! Lev vel: jeg skal bortgrade
Qualfulde Dage langt fra dig.
Ak! undtes mig endda den Glæde,
at haabe, du blev lykkelig!

Rahbek.

Glad og lændlig.

Lyk - fa - lig gik vor Høft for - bi, vi end - te den med Glæ - de, og der for muntre fyn - ge vi, en -

hver som er til - stæ - de, vi Kor - net ind i La - den fik, og al - ting ef - ter Òn - ske gik! O

fyn - ger og dandfer ly - ste - lig!

En Höftvise.

Lykkelig gik vor Höft forbi,
 vi endte den med Glæde,
 og derfor muntre syngte vi,
 enhver som er tilstæde,
 vi Kornet ind i Laden fik,
 og alting efter Önske gik!
 O synger og dandser lystelig!

Om Morgenen, før Soel stod op
 vi ud i Marken ilte,
 den snart forgyldte Biergetop,
 og venlig ad os smilte,
 og Duggen svandt faa hastigen,
 som vi til Arbeid flyve hen,
 o synger og dandser lystelig!

Og aldrig kan jeg glemme det,
 hvor rart det var at binde,
 sit Neeg, og flette Baandet net,
 og hurtig det omvinde,
 faa stod der gule Neeg ved Neeg,
 og mange af dem gjorde jeg!
 O synger og dandser lystelig!

Tört ligger de i Laderne
 og Pleilen snart nedtages,
 naar det er taarsken, — en to tre
 det ind til Staden ages,
 med Penge kommer Fader hiem,
 og Varer, som han fik for dem!
 O synger og dandser lystelig!

Bunkeflod.

Spøgende.

Vil du ei være fril-le, din kjæl-ne Nær! Hvo lær-te dig, du Lil-le! hvad Kys det

var? Du smi-ler skjælsk og fi-ger: Det læ-res let; Na-tu-ren følv os Pi-ger be-

bu - der det.

Kyffet.

(Efter Voff.)

Vil du ei være stille,
 din kælne Nar!
 Hvo lærte dig, du Lille!
 hvad Kys det var?
 Du smiler skielmsk og siger:
 Det læres let.
 Naturen selv os Piger
 bebuder det.

Nys fad du og reed Ranke
 paa dette Knæ;
 nu gaaer du alt i Tanke
 om Kiærefte.
 Dit Öie kan alt hvile
 paa En, faa ömt,
 og du kan fukke, smile,
 see suurt paa Skrömt!

Du har din Moders Öie
 det Blik du faaer,
 som Hierterne at böie
 faa godt forstaaer.
 O! snarlig skal du dele
 det Herredom;
 du snart skal Hierter stjæle,
 men vær da from!

Du kommer da ei mere
 faadan som nys,
 frivillig at begiære
 dig nogle Kys.
 Man dig derom vil bede;
 men vær da klog!
 Skiönt du dem gav med Glæde,
 faa nægt dem dog.

Men mag, at den, du ynder,
 kan stjæle eet,
 og skiænd faa paa den Synder,
 som gjorde det.
 Men hvem vil længe hade?
 Gör faa Forlig!
 Til Fredstegn kan du lade
 ham kysse dig!

Her har du nu min Lære,
 husk vel paa den!
 Men skiönfom maae du være
 mod Læreren.
 Frygt ei, du skal behöve
 at kysse mig!
 Jeg Kys nok selv skal röve;
 og faa Forlig!

Rabbek.

Som naar man træder Rokken.

Musical score for "Som naar man træder Rokken." The score is written for piano in 3/4 time with a key signature of one flat (B-flat). It consists of two systems of staves. The first system includes the vocal line and piano accompaniment. The lyrics are: "Snur-re, snur-re, snur-re! Hurre, hurre, hur-re! Gaae min Rok, løb fuld, min Teen! Traaden bli-ve". The second system continues the piano accompaniment with the lyrics: "fin og reen! Hvor-til skal den væ-re?". The piano part includes a dynamic marking "soften." at the beginning of the second system.

Spindevise.

(Efter Bürger.)

Bunkeflod tilegnet.

Snurre, snurre, snurre!
 Hurre, hurre, hurre?
 Gaae min Rok, løb fuld, min Teen!
 Traaden blive fin og reen!
 Hvortil skal den være?

Snurre, snurre, snurre!
 Hurre, hurre, hurre!
 Garnet, det er ei tilfals;
 til et Klæde om min Hals
 dette Garn skal være.

Snurre, snurre, snurre!
 Hurre, hurre, hurre!
 Væver! Væver! væv mig det!
 Skal du see mig nok saa net,
 til Sanct Hans at være.

Snurre, snurre, snurre!
 Hurre, hurre, hurre!
 See, vi Bondepiger er
 ei som Markens Lilier,
 det kan Frökner være!

Rabbek.

Lent & marqué.

Las! mon pauvre cœur! pour-quoi sou-pi-rer & t'en a-mou-rer a-vec tant d'ar-deur?

Allegretto.

Bien est vrai que Li-se est bel-le, & que dans no-tre ha-meau il n'est nul ob-jet si beau,

3me Coupl. *

qu'il soit au-tant beau com-me el-le. *Da Capo.* a-vec tant d'ar-deur?

Las! mon pauvre cœur!
pourquoi soupirer
& t'en amoureux
avec tant d'ardeur?

Bien est vrai que Lisé est belle,
& que dans notre hameau
il n'est nul objet si beau,
qu'il soit autant beau comme elle.
Mais, mon pauvre &c.

Quand sa blanche main me touche,
ne fais-quoi te fait frémir;
que te ferait donc sentir
un baiser pris sur sa bouche?

Las! mon pauvre cœur!
pourquoi soupirer
& t'en amoureux
avec tant d'ardeur?

Vois comme elle est gentille & vive!
Le rire est peint dans ses yeux;
& tu ne ressens pour eux
qu'une tendresse plaintive!
Las! mon pauvre cœur!
pourquoi soupirer
& t'en amoureux
avec tant d'ardeur?

Poco Larghetto.

ad libitum.

Du ri - va - ge de Vaucluse l'Amant de Lau - re en ces mots, en s'éloig-

nant de fa Mu - se, fit re - ten - tir les é - chos : O

roi qui plains le dé - li - re, où Lau - re a plongé mes sens ; Ro-

cher, qu'at - ten - drit ma Ly - re, re - dis en - cor mes ac - cens !

Petrarque.

Romance.

Du rivage de Vaucluse
l'Amant de Laure en ces mots,
en s'éloignant de sa Muse,
fit retentir les échos :

O toi qui plains le délire
où Laure a plongé mes sens,
Rocher, qu'attendrit ma Lyre,
redis encor mes accens !

En répondant à mes plaintes,
Echos, vous avez appris,
quels sont les vœux & les craintes
d'un cœur tendre & bien épris :
n'oubliez pas ce langage,
& si Laure quelque fois
vient rêver sur ce rivage,
imités encor ma voix.

Ditès lui que de ses charmes
tous mes sens sont occupés ;
ditès lui que de mes larmes
toujours mes yeux sont trempés.

Ma voix ne chantera qu'elle,
mon souvenir ne fera
qu'un miroir pur & fidelle,
où l'amour me la peindra.

Ditès lui que son image
me suivra dans le sommeil,
& recevra pour hommage
le soupir de mon réveil ;
que mon oreille attentive
croira sans cesse écouter
les sons, que sa voix plaintive
vous fit cent fois répéter.

Mais si Laure m'est ravié,
si je ne dois plus la voir ;
je perdrai bientôt la vie,
quand j'aurai perdu l'espoir.
Puisse la Parque apaisée
ne laisser après ma mort
préférer à l'Elysée
les ombrages de ces bords !

Jurés lui qu'envain les Graces
viendroient pour me consoler ;
que les Amours sur mes traces
sans cesse auroient beau voler ;
à leur troupe enchanteresse
je dirois dans ma douleur :
" rendés Laure à ma tendresse,
" ou laissés couler mes pleurs ! "

Insensible à tout, loin d'elle,
rien ne flatte mes desirs ;
je me croirois infidelle
de goûter quelques plaisirs.
Sur une rive étrangère
où le destin me conduit,
une espérance légère
est le seul bien qui me suit.

M. de Chambrier.

Affettuoso.

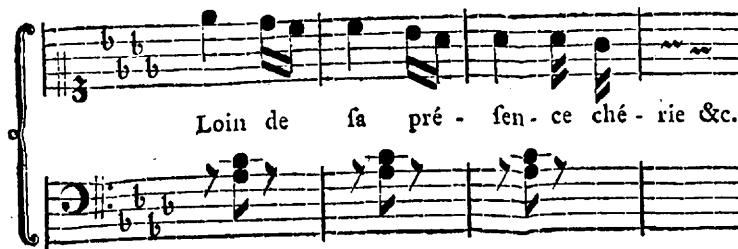
Je l'ai - mois d'un a - mour fi - ten - dre cel - le qui cau - fe mes tour - mens ; el - le a

con - dam - né sans l'en - ten - dre le plus fi - del - le des a - mans. Ah si je vo -

vois l'in - hu - maine , je lui mon - tre - rois tant d'ar - deur , qu'el - le re - gret - te -

roit mon cœur , & fe re - pro - che - roit ma pei - ne.

2d Couplet.

Loin de sa pré - sen - ce ché - rie &c.

Je l'aimois d'un amour si tendre
celle qui cause mes tourmens ;
elle a condamné sans l'entendre
le plus fidelle des Amans.

Ah si je voyois l'inhumaine,
je lui montrerois tant d'ardeur,
qu'elle regretteroit mon cœur
& se reprocheroit ma peine.

Loin de sa présence chérie
je ne vis que par mon amour ;
ma raison , mon ame , ma vie ,
tout est aux lieux de son séjour.

On parle une langue étrangère ,
si l'on n'en parle à tout moment ;
un étranger en la nommant
tout aussi-tôt devient mon frere.

dans le 3me Couplet.

je re - garde, & mon cœur sou - pire &c.

Sans espoir que ma voix l'attire ,
ma voix l'appelle à tout moment ;
je regarde, & mon cœur soupire
d'avoir appelé vainement.

Son nom dans ce réduit sauvage
est gravé sur tous les ormeaux ;
il va croître avec leurs rameaux :
mon amour croitra d'avantage.

Madame de Crequi.

Con espressione.

Je ne fais quel en - nui me pref - se ; Est-ce u - ne pei - ne , est-ce un plai - fir ? Je ne puis

voir sans rou - gir un ber - ger qui me fuit sans ces - se !

Il m'en-qui - et - te , il m'inté - ref - se , je le crains , je fou-

pi - re, & je ne puis le fuir! Di-tés moi, quel-le est ma foi - blef - fe, mais gar-dés

vous de m'en gué - rir; di - tés moi, quel - le est ma foi - blef - fe, mais gar - dés

vous de m'en gué - rir.

Andante.

Au bord d'u-ne fon - tai - ne Tir - cis, brulant d'a - mour, con - toit, ain - si sa pei - ne aux é - chos d'a - len -

tour : Fe - li - ci - té pas - sé - e, qui ne peux re - ve - nir ! Tour - ment de ma pen - sé - e fe - li - ci - té pas -

sé - e, que n'ai - je en te per - dant per - du le sou - ve - nir !

Au bord d'une fontaine
Tircis, brulant d'amour,
contait ainsi sa peine
aux échos d'alentour :
Félicité passée,
qui ne peux revenir !
Tourment de ma pensée
félicité passée,
que n'ai-je en te perdant
perdu le souvenir !

Beaux jours dignes d'envie,
je ne vous verrai plus ;
au printemps de ma vie
vous êtes disparus.
Félicité passée,
qui ne peux revenir !
Tourment de ma pensée
félicité passée,
que n'ai-je en te perdant
perdu le souvenir !

Bertaut.